

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **J. V.**, zastoupená Mgr. Michaelou Vilhelmovou, advokátkou se sídlem Na Můstku 383/1, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, č. j. 5 Ca 247/2008 – 95 - 98,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, č. j. 5 Ca 247/2008 – 95 - 98, rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 5. 2008, č. j. S-MHMP 146881/2008/OST/DI/Cs, a usnesení Úřadu Městské části Praha 1 ze dne 31. 1. 2008, č. j. Výst 012903/2008-M-1/383, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o žalobě částku 9.200 Kč, a to k rukám advokátky Mgr. Michaely Vilhelmové, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 7.400 Kč, a to k rukám advokátky Mgr. Michaely Vilhelmové, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 4. 2012, č. j. 5Ca 247/2008 – 95 - 98, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 14. 5. 2008, č. j. S-MHMP 146881/2008/OST/DI/Cs, kterým bylo změněno usnesení Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 31. 1. 2008, č. j. Výst. 012903/2008-M-

1/383, o zrušení souhlasu ze dne 2. 1. 2008 pod č. j. Výst. 109855/2007-H-1/383, s provedením ohlášených stavebních úprav bytu ve 2. podlaží domu č. p. X na M. 1 v P. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že v daném případě šlo o stavební úpravy, které vyžadovaly podle ust. § 104 odst. 2 písm. n) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ohlášení. Vzhledem k tomu, že v daném případě se jednalo o ohlášení stavebních úprav spojených se změnou v účelu užívání jednotky, bylo třeba podle ust. § 105 odst. 1 stavebního zákona prokázat vlastnické právo k jednotce a rovněž souhlas všech vlastníků jednotek v domě nezbytný podle ust. § 11 odst. 5 zákona č. 72/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vlastnictví bytů“). Souhlas všech vlastníků jednotek v domě stěžovatelka k ohlášení nepřipojila, ač je pro rozhodování o změně v účelu užívání stavby nezbytný. Podle ust. § 104 odst. 1 věta druhá stavebního zákona spolu s ohlášením doloží stavebník stavebnímu úřadu, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich; ti mohou příslušnému stavebnímu úřadu oznámit své případné námitky proti stavbě do 15 dnů ode dne, kdy byli stavebníkem informováni. Citované ustanovení, na které se stěžovatelka odvolávala, řeší zcela jinou situaci, než ust. § 11 odst. 5 zákona o vlastnictví bytů, které jednoznačně stanoví, že k přijetí usnesení o změně účelu užívání stavby je zapotřebí souhlasu všech vlastníků jednotek. Jedná se o různé povinnosti stavebníka stanovené dvěma různými zákony. Námitka, že souhlas se změnou užívání jednotky byl stěžovateli udělen tím, že Městská část Praha 1 ve lhůtě 15 dnů stanovené v ust. § 104 odst. 1 věta druhá stavebního zákona nepodala námitky proti ohlášení stavby, je podle městského soudu nedůvodná. Stavební úřad nepostupoval v souladu se zákonem a nesprávně posoudil ohlášení stavebních úprav spojených se změnou v účelu užívání jednotky, neboť v takovém případě bylo zapotřebí souhlasu všech vlastníků jednotek v domě, který stěžovatelka nedoložila. Stavební úřad měl proto podle ust. § 105 odst. 4 stavebního zákona podání stěžovatelky usnesením odložit. Následně zjednal nápravu tím, že usnesením zrušil souhlas s ohlášením stavebních úprav spojených se změnou v účelu užívání stavby. Ani námitka, že účinky uděleného souhlasu zanikly okamžikem dokončení povolené stavby a že poté tento souhlas není možné zrušit žádným úkonem, neshledal městský soud důvodnou. Podle stavebního zákona může být stavba prováděna pouze na základě rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Stavební povolení nebo ohlášení je tedy nutným předpokladem nezbytným pro provádění stavby a jeho platnost trvá i poté, co je stavba provedena.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s., v níž namítala, že postupovala v souladu s ust. § 104 odst. 1 věta druhá stavebního zákona, kdy spolu s ohlášením prokazatelně doložila, že o svém záměru informovala všechny vlastníky sousedních pozemků a staveb, včetně spoluvlastníka objektu Městskou část Praha 1. Pokud Městská část Prahy 1 s oznámeným stavebním záměrem nesouhlasila, měla možnost podat námitky. Stěžovatelka dále poukázala na pochybení, které spatřovala v tom, že Městská část Praha 1 nebyla jen správním orgánem, nýbrž i spoluvlastníkem dotčeného objektu a z titulu této pozice měla své rozhodování ve věci postoupit jinému nezaujatému správnímu orgánu. Navíc nečinnost, kterou v dané věci projevila, nemůže být stěžovateli přičítána k tíži. Tato nečinnost trvala několik měsíců a až dne 2. 1. 2008 vydal stavební úřad souhlas s provedením ohlášené stavby. To nelze chápat jinak než že Městská část Praha 1 tímto úkonem zároveň vyjádřila svůj souhlas se záměrem stavebníka. Pokud by tomu tak totiž

pokračování

nebylo, lze si jen těžko představit situaci, že by stavební úřad vydal souhlas s provedením ohlášené stavby. Městský soud svým rozhodnutím zcela nelogicky akceptoval porušení právních předpisů správním orgánem místo toho, aby tento jej sankcionoval, byť ve formě vyhovění žalobě. Stěžovatelka městskému soudu rovněž vytýkala, že se nezabýval novou skutkovou okolností, která vyvstala až po podání žaloby, a to rozhodnutím magistrátu ze dne 11. 3. 2009, č. j. S-MHMP 12187/2008/OST/Dl. Stěžovatelka dále namítala, že městský soud nevycházel z logiky věci, ale uplatnil přepjatý formalismus. Takový postup vede ke zcela nesmyslnému zlegalizování porušení zákona stavebním úřadem. Již Ústavní soud opakovaně v nejobecnější rovině poukázal na jeden z významných aspektů právního státu, tj. na to, že ke znakům právního státu neoddělitelně patří hodnota právní jistoty a z ní vyplývající princip právní ochrany důvěry občanů v právo, které jsou v nejobecnější podobě obsaženy v čl. 1 odst. 1 Ústavy. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám shledal vadu uvedenou v odst. 4, k níž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu stěžovatelka dne 28. 11. 2007 doručila na podatelnu Úřadu Městské části Praha 1 žádost o vydání souhlasu se změnou užívání bytové jednotky č. 2 ve 2. podlaží domu č. p. X, N. M. X, P. – S. M., která adresována odboru majetkové správy. Přílohou žádosti byl projekt stavebních úprav, stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu a odboru územního plánu, Hasičského záchranného sboru, Úřadu Městské části Praha 1, odboru životního prostředí, a souhlasné prohlášení se změnou užívání, které bylo podepsáno ostatními spoluvlastníky, vyjma Městské části Praha 1. Úřad městské části Praha 1, odbor výstavby vydal dne 2. 1. 2008, pod č. j. 109855/2007-HI/383 souhlas s provedením ohlášených stavebních úprav předmětného bytu – zřízení provozovny masáží. Dne 31. 1. 2008 Úřad Městské části Praha 1, odbor výstavby udělený souhlas podle ust. § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušil na základě sdělení Úřadu Městské části Praha 1, odboru technické a majetkové správy, že souhlas s provedením stavby byl vydán bez souhlasu jednoho z vlastníků objektu – Městské části Praha 1. V rozhodnutí o odvolání proti usnesení o zrušení souhlasu magistrát uvedl, že stěžovatelka nebyla v dobré víře, když její podání nemělo náležitosti uvedené v zákoně, že vědomě nerespektovala právní vztahy upravené zákonem o vlastnictví bytů, ale naopak dovozovala jiné, pro ni výhodnější, závěry.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou stížní námitku, že městský soud pochybil, když nepřihlédl k nové skutkové okolnosti, která nastala až po podání žaloby, resp. po vydání napadeného správního rozhodnutí. Podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Městský soud se nemohl zabývat odlišným skutkovým stavem, než ze kterého vycházely správní orgány. K prolomení zásady vyplývající z ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. dochází v naprosto výjimečných situacích, do kterých případ stěžovatelky nepatří (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 – 65, dostupný na www.nssoud.cz).

V další stížní námitce stěžovatelka směřuje postavení Městské části Praha 1 jako spoluvlastníka domu z hlediska soukromého práva a postavení Městské části Praha 1 jako orgánu veřejné správy vykonávajícího státní správu v přenesené působnosti. Z pouhého poukazu na to, že v případě stavebního úřadu se jedná o odbor Úřadu Městské části Praha 1, která je zároveň spoluvlastníkem předmětné nemovitosti, nelze ještě dovozovat podjatost stavebního úřadu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 - 152, dostupné na www.nssoud.cz). Stěžovatelka v žalobě neuvedla žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že rozhodnutí stavebního úřadu je ovlivněno jinými než zákonnými hledisky, např. z důvodu politického zájmu či kontroverznosti stavby.

Podle ust. § 11 odst. 5 zákona o vlastnictví bytů je k přijetí usnesení o změně účelu užívání stavby a o změně stavby zapotřebí souhlasu všech vlastníků jednotek. Jde-li o modernizaci, rekonstrukci, stavební úpravy a opravy společných částí domu, jimiž se nemění vnitřní uspořádání domu a zároveň velikost spoluvlastnických podílů na společných částech domu, postačuje souhlas tříčtvrtinové většiny všech vlastníků jednotek. Ustanovení zvláštních právních předpisů tím nejsou dotčena.

Podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.

Podle ust. § 94 odst. 4 správního řádu jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyt práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.

Podle odst. 5 citovaného ustanovení při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, publ. pod č. 2725/2013 Sb. NSS a dostupné na www.nssoud.cz souhlasy vydávané podle stavebního zejména podle ust. § 96, § 106, § 122 a § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony podle části čtvrté správního řádu. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. a soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ust. § 82 s. ř. s. Souhlasy nenaplňují ani definiční znaky vyjádření, osvědčení či sdělení, ale spadají do kategorie tzv.

pokračování

jiných úkonů podle ust. § 158 odst. 1 správního řádu. Rozšířený senát v této souvislosti poukázal na možnost soudu v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem přikázat správnímu orgánu obnovit stav před zásahem tím, že bude postupovat podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti zdůraznil, že vzhledem k užití ust. § 156 odst. 2 správního řádu je zapotřebí brát zřetel na přiměřené použití ustanovení hlavy IX. části druhé správního řádu o přezkumném řízení. V ust. § 94 odst. 4 správního řádu je pak obsažena ochrana dobré víry žadatele. I když správní orgán dospěje k závěru, že souhlas byl vydán v rozporu s právním předpisem, přezkumné řízení zastaví, pokud by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Správní orgán musí při postupu podle ust. § 156 odst. 2 spr. ř. také zkoumat, jsou-li pro zahájení přezkumu či v jeho rámci pro následné zrušení vydaného souhlasu zachovány zákonné lhůty. Pouze při respektování těchto zákonných podmínek je možné vydaný nezákonný souhlas usnesením zrušit.

V dané věci není mezi účastníky sporu, že stěžovatelka neobdržela souhlasný projev vůle od jednoho ze spoluvlastníků – Městské části Praha 1. Stěžovatelka však byla povinna doložit k ohlášení stavebnímu úřadu souhlas všech spoluvlastníků, jak vyplývá z ust. § 11 odst. 5 zákona o vlastnictví bytů. Souhlas stavebního úřadu se změnou užívání spojenou se stavebními úpravami nelze považovat za souhlasný projev vůle Městské části Praha 1 jako spoluvlastníka, který souhlasem realizuje jeden z atributů vlastnického práva nebýt od určité míry rušen ve výkonu svého vlastnického práva změnou užívání majetku jiného vlastníka v domě. Stavební úřad naopak vystupuje z pozice ochrany veřejného zájmu a dozoru nad dodržováním stavebních a souvisejících právních předpisů. Stěžovatelka k žádosti o vydání souhlasu se změnou užívání bytové jednotky č. 2 připojila formulář, kde bylo u spoluvlastníka Městská část Praha 1 ponecháno prázdné místo k vyjádření souhlasu. Stěžovatelka tak de facto, ať již záměrně či pochybením, spojila ohlášení stavebnímu úřadu se žádostí o vyjádření souhlasu Městské části Praha 1 jako spoluvlastníka.

Z obsahu správního spisu není vůbec seznatelné, z jakého důvodu Městská část Praha 1 s ohlášenou změnou užívání bytové jednotky na provozovnu masáží spojenou se stavebními úpravami nesouhlasí. Naopak je z něj zřejmé, že odbor technické a majetkové správy sdělil dne 28. 1. 2008 stavebnímu úřadu (odboru výstavby), že souhlas Městské části Praha 1 jako spoluvlastníka nebyl dán. Přesto, že se stěžovatelka na odbor technické a majetkové správy obrátila dne 28. 11. 2007 (adresovala mu svoji žádost o vydání souhlasu), ve správním spisu není založena žádná dokumentace o komunikaci, která by probíhala mezi stěžovatelkou a tímto odborem či mezi odborem výstavby a odborem technické a majetkové správy. Případná nekompletnost však nemůže jít k tíži stěžovatelky. Tím spíše, že s ohledem na zásady dobré správy vyplývající z ust. § 4 správního řádu měly příslušné odbory (odbor výstavby a odbor technické a majetkové správy) podání stěžovatelky posoudit a komunikovat spolu. Pokud odbor technické a majetkové správy nehodlal na základě stěžovatelčiny žádosti souhlas spoluvlastníka udělit, měl jí své stanovisko sdělit anebo ji příp. poučit o správném postupu při podávání žádosti o udělení souhlasu Městské části Praha 1 z pozice spoluvlastníka ve smyslu ust. § 11 odst. 5 zákona o vlastnictví bytů, pokud na takto zaslanou žádost nemohl z právně relevantních důvodů reagovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. 28 Cdo 5216/2007).

Stěžovatelka provedla stavební úpravy, které pro ni mají nezanedbatelný ekonomický význam. Podle obsahu správního spisu spočívala změna stavby v dobudování přiček a umyvadla a odvětrání skladu uvnitř stěžovatelčiných prostor. V žalobě poněkud neobratně a stroze poukazovala na platnost souhlasu stavebního úřadu a svou dobrou víru s tím, že argument magistrátu, že nebyla v dobré víře „je irelevantní“. Správní soud je vázán ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. žalobními body, které určují meze jeho přezkumu, není však, už s ohledem na smysl soudního přezkumu, vázán právními názory žalobce uvedenými k jednotlivým žalobním bodům. I v případě rozporu přezkoumávaného úkonu ve smyslu ust. § 158 správního řádu, s právními předpisy, musí správní orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé. Pro posouzení, zda stěžovatelka nabyla práva v dobré víře (ust. § 94 odst. 5 správního řádu), je třeba vzít v úvahu i to, v jaké míře lze pochybení ve věci vyžádání si souhlasu Městské části Praha 1 přičítat stěžovateli a v jaké míře Úřadu Městské části Praha 1. Dále je třeba posoudit míru dotčení spoluvlastníka nemovitosti Městské části Praha 1 s újmou, jež hrozí stěžovateli v souvislosti s případným zrušením souhlasu (ust. § 94 odst. 4 správního řádu) (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 145/2012 – 48, a ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 – 79, dostupné na www.nssoud.cz). Při posuzování uvedených vztahů je nutno vzít v úvahu i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010 – 232, č. 2364/2011 Sb. NSS, v němž se uvádí: *„Právní jistota a práva nabytá v dobré víře jsou chráněny nejen "mechanicky" působícími ustanoveními o lhůtách (§ 97 odst. 2 a také § 96 odst. 1 správního řádu), ale i ust. § 94 odst. 4 správního řádu umožňujícím důkladné uvážení konkrétního případu, podle něhož, jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (stát - jednotlivce), v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jedince, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení skutku závažného veřejného zájmu. Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně nesl následky svých pochybení. Na druhé straně ve vztazích s horizontálním prvkem, tj. ve vztazích, v nichž je rozhodnutím správního orgánu upraven právní poměr dvou či více jedinců navzájem, musí být požadavek právní jistoty jednotlivce, který bude nápravou nezákonnosti v přezkumném řízení dotčen, poměřován s důsledky této nezákonnosti pro jiného jedince účastného tohoto právního vztahu. Právní jistota zde bude muset mnohem dříve ustoupit požadavku na dosažení objektivní zákonnosti. V čistě vertikálních vztazích, v nichž bylo nezákonným rozhodnutím zhoršeno postavení jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, pak samozřejmě zcela převažuje požadavek dosažení objektivní zákonnosti, neboť zde není nikoho, jehož právní jistota by měla být chráněna.“*

Z výše uvedeného je zřejmé, že stavební úřad i magistrát ve věci stěžovatelky postupovaly v rozporu se zákonem, když neposuzovaly kritéria ve smyslu ust. § 94 odst. 4 a 5 správního řádu a městský soud měl pro tato pochybení rozhodnutí magistrátu i

pokračování

stavebního úřadu zrušit. Kasační stížnost je tedy s ohledem na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. důvodná, a proto Nejvyšší správní soud postupem podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) za přiměřeného použití § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil rozhodnutí jak městského soudu, tak rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil magistrátu k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení.

V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000 Kč a odměny právní zástupkyně. Odměna zástupkyně činí za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci, účast na jednání před soudem) 3 x 2.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) a náhrada hotových výdajů činí 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 9.200 Kč.

V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5.000 Kč a odměny právní zástupkyně. Odměna zástupkyně činí za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé) 2.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky] a náhrada hotových výdajů činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 7.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu